

„Ti nem akarátok”

Időpont: 1959. augusztus 2. Szentháromság ünnepe utáni 10. vasárnap

Helyszín: Győr

Alapige: Lk 13,31–35

Ugyanazon napon jövének ő hozzá némelyek a farizeusok közül, mondván neki: Eredj ki és menj el innét: mert Heródes meg akar téged ölni. És monda nékik: Elmenvén mondjátok meg annak a rókának: Ímé ördögöket űzök ki és gyógyítok ma és holnap, és harmadnapon elvégeztetem. Hanem nékem ma és holnap és azután úton kell lennem; mert nem lehetséges, hogy a próféta Jeruzsálemen kívül vesszen el.

Jeruzsálem! Jeruzsálem! ki megölöd a prófétákat, és megkövezed azokat, akik te hozzád küldtetek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk az ő kis csirkéit az ő szárnyai alá, és ti nem akarátok! Ímé pusztán hagyatik néktek a ti házatok; és bizony mondom néktek, hogy nem láttok engem, míg nem eljő az idő, mikor ezt mondjátok: Áldott, aki jó az Úrnak nevében!

Ima: Áldott légy, üdvözítő Úr Jézus Krisztus, hogy irgalmadat kiterjeszted mindenekre e világon, s üdvözítő terved szolgálatába állítod azokat is, akik engedelmeskednek neked. Köszönjük hívogató szeretetedet, mellyel hívtál bennünket. Ó, bárcsak sohasem bánád meg, hogy ide hívtál minket. Tudjuk, hogy mi sohase bánjuk meg, ha hívő szívvel és engedelmes akarattal követjük hívásodat.

Ámen.

Az ember lényegében nem az, ami, hanem az, ami szeretne lenni. Nem mindig sikerül azzá lenni, ami szeretne lenni, nem mindig sikerül neki még annak látszani sem, aminek szeretne látszani. De ugye azért világos az, ha mi a sikert nem a szándék szerint mérlegeljük, akkor az se nem igazságos, se nem méltányos, sem pedig nem tárgyilagos. Az emberre mégis csak az jellemző, amit szándékozik, amit akar, és amit szeretne, s nem az, ami sikerül neki. Mi magunkról tudjuk nagyon jól, mennyi minden szép szándékunk nem sikerül életünkben, munkánkban, családi életünkben, szolgálatunk, hivatásunk területén. És ezek mind bánatnak, vádolnak bennünket. Nem tudjuk egyszerűen túltenni magunkat kudarcunkon. Ez mutatja azt, hogy az ember lényegében nem az, aminek látszik, vagy ami a valóságban, hanem az, ami szeretne lenni.

Ez áll nem csak minden emberre, áll minden élő személyiségre. Szabad nekünk úgy is mondani, élő személyre, s ez áll tehát Istenre és Jézus Krisztusra is. Ez a kérdés azok közé a titkok közé tartozik, amelyek nem olyan egyszerűen válnak nyilvánvalóvá. Az ember sokszor felesleges és hiábavaló szeméremből rejtegeti azt, hogy bent a lelke mélyén, szívében, tulajdonképpen mi van, ki ő és micsoda, ki és mi szeretne lenni. Igen meghitt pillanatoknak kell lennie, és igen meghitt barátoknak, mikor az emberi szív feltárulkozik.

Ebben az igében Jézus Krisztus számára van egy ilyen meghitt pillanat, amikor így kitarja szívét, amikor nagyon ember tud lenni, és beszélni kezd arról: mit is akarok én tulajdonképpen? Mit szeretnék, és mivé szeretnék válni ennek a világnak számára?

Közeledjünk most ehhez az igéhez először azzal a gondolattal, mit felel ez az ige arra:

1. Mit akar Jézus Krisztus?

Egy felejtetetlen képben állítja elénk azt, amit ő a szíve mélyén akar. A tyúkanyó és kiscsirkéi képében. Elnézegethette ő is talán szülőfaluja portáján, vagy ki tudja hol, szerte- szét, ahol járt, elnézegette a kotlóst, amint járdogál, vigyáz a kiscsirkéire, és ez adhatja a gondolatát: íme, itt van a kép, mellyel világossá tudom tenni, önmagam előtt is tudatosítani, mások előtt is világossá tenni, mi az, amit akarok. És a kotlós sok mindenféle munkájából egyetlen az, amit kiemel és ez a gyűjtőmunkája, mellyel kiscsirkéit szárnyai alá összegyűjti. „*Jeruzsálem! Jeruzsálem! Ki megölöd a prófétákat, és megkövezed azokat, akik tehozzád küldetnek, hányszor akartam összegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk az ő kis csirkéit az ő szárnyai alá, és ti nem akartátok!*” Én is akartalak titeket, Jeruzsálem népe, mindig összegyűjteni, s ezzel árulja el Jézus szívének legmélyebb titkát. Azt szeretné, hogy legyen ő e világ számára olyan, mint a tyúkanyó a kiscsirkéi számára: összegyűjtő, összekovácsoló erő.

Miért van ilyen nagy szüksége ennek a világnak erre?

a/ Mert mi ezen a világon nagyon szétszóródtunk, mint kiscsibék, szerteszt szaladtunk, szétszóródtunk, s messze kerültünk egymástól. És sajnos ez nem földrajzi távolság. Nem kilométerekben megállapítható távolság, mi lelkileg kerültünk messze egymástól. Lehet, földrajzilag közelebb került egyik ember a másikhoz, hiszen az, ami azelőtt hetek, hónapok hosszú utazásába került, azt ma órák, napok alatt végig száguldja az ember repülőgépen, hajón vagy vonaton. Kicsire szűkült a világ, földrajzilag közelebb kerültünk egymáshoz. Lelkileg távolodott el egyik ember a másiktól. Úgy mondhatnánk kép nélkül: elidegenedtünk egymástól. Régi, meghitt barátságok, családi körök régi meghitt romantikus elcsendesedései hova lettek? ...Az a rohanó élet, amelyben az ember megy a maga útján, végzi munkáját, hogy minél gyorsabban szabadulhasson, félre tudjon vonulni, elcsendesedve pihenessen vagy szórakozhasson. Hogy közben mellette emberek élnek, mosolyognak, sírnak vagy kacagnak, az nem tartozik rá. Éli a maga életét.

És ez nem csak a világban van így, így van Isten népénél is. Olvastam, hogy milyen megdöbbenést keltett egyik nagy német egyházi összejövetelen, mikor hatalmas tömeg volt együtt tízezres számban, és az igehirdető a záró igehirdetés után azt mondotta: Most pedig mindenki forduljon jobbra és balra, s mutakozzék be annak, aki mellett ül. És megdöbbenve érezték az emberek: itt ültek mellettük emberek, ugyanaz a szabad ég borult rájuk, ugyanannak az igének voltak hallgatói, ugyanazok az érzések vonzották őket ide, mint engemet, ugyanolyan drága számukra az ige, mint nekem, nekik is ugyanaz a Jézus Krisztus a megváltójuk, és én ültem mellettük napokon keresztül ismeretlenül és idegenül. Feljegyezték, hogy életre szóló barátságok szövődtek az egyszerű bemutatkozásból és kézfogásból.

Nem látod, itt Jézus Krisztus hogyan akarja a messze került embereket egymáshoz közel hozni? Egy családba akarja ezt a világot, az emberiséget összekovácsolni. Csodálatos dolog, hogy a legmeghittebb körben, közösségekben, még családokban is, mennyire elidegenedtek egymástól az emberek.

Apró kis dolgokat mondok csak el. Ma már nem is csodálkozunk azon, hogy megszűnt az emberek asztal- és ágyközössége. Mert az egyiknek korábban kell ebédelnie, mert délutáni műszakra megy, aki meg délelőtt dolgozik, az később tud enni. Az egyiknek, mert reggeli műszakra ment, korábban kell kelni, a másik, aki éjjeli műszakos volt, az akkor fog lefeküdni, mikor az dolgozni megy. Rettenetesen szétszóródtunk, mi emberek! És a lelki szétszóródás is feltétlenül bekövetkezik ott, ahol a fizikai szétszóródásnak nem áll ellen az ember

Mindig voltak ellentétek a családban a nemzedékek kérdése miatt. Minden időben nagy kérdés volt ez. Mert az öregek azt mondták a fiatalokra: Nem értem ezeket a fiatalokat! Az öregekre pedig azt mondták a fiatalok: maradiak! Ez mindig így volt, de az a feszültség és ellentét, ami ma valóságban a szülő és gyermekek, fiatalok és öregebb nemzedék között van, sokszor még a munkahelyen is, feljebbvalók és alattvalók között, ha közöttük a nemzedékek ellentéte feszül, az eddig még ismeretlen volt, vagy legalábbis ennyire nem volt nyilvánvaló. Jézus pedig azt akarja: Emberek! Össze!

De nem csak össze. Mert nemcsak az a baj, hogy mi messze kerültünk, és elidegenedtünk egymástól, hanem az is a baj, hogy szembekerültünk, és ellenségek lettünk egymás számára. Az érdekeknek olyan drasztikus szembekerülése, egymáson való keresztülgázolás, és a saját érdekének mindenáron való kiszolgálásnak olyan tünetei állanak szemünk előtt kisebbnagyobb közösségekben, munkahelyeken, a családi körökben egyaránt, melyektől megdermed a szíve annak, aki ezt a szíven keresztül nézi. Az egyik ember milyen ellensége lett a másinak! Lehet-e akkor csodálkozni, hogy ma egyik nép ellenségévé vált a másinak? Nem elégszik meg azzal, hogy határőrséggel, vámsorompókkal őrizi a maga külön életét, hanem farkasszemmel néz a másikkal. Békét kiabálnak, és harcra készülnek. Szembekerültünk egymással!

Nem látod, hogy Jézus Krisztus a békesség Fejedelme, aki maga mondotta önmagáról, hogy az ő békességét akarja övéinek ajándékozni. Az hogyan áll meg a világ közepette, mint a tyúkanyó a nagy porta kellős közepén, s riadtan nézi, hogy csak egy-két csirke kapirgál mellette, a többi meg szétszaladt, s azért hívja őket szíve minden szorongásával, élettapasztalatának minden bölcsességével: Jertek haza! A messzebbvalókból legyetek közelvalókká, ellenségből barátokká! Ezt akarja Jézus!

És ezt olyan csodálatosan akarja, hogy a legmélyebb vonatkozásában radikálisan szeretné megvalósítani. Ő nem kompromisszumot akar kötni az emberek között. Nem azt akarja mondani: Emberek! Ahányan vagyunk, annyifélék vagyunk. Minden embernek és népnek megvan a maga életköre és érdekei. Külön egyénisége, nem lehet békességben élni úgy, hogy mindenki csak a saját életét akarja élni – filozófiai nyelven szólva –, mindenki önállítást művel. A mindig csak magukat állító emberek között nem lehet békesség! Tehát neked, ember, meg kell tanulnod alkalmazkodni! S minél hamarabb, annál jobb. Mert ha nem tanulsz meg korán az alkalmazkodást, olyan ütleget kapsz majd az életben, amelyek keservesen fogják beléd verni ezt az igazságot.

Ezen az úton, tisztán polgári vonalon, erkölcs és belátás alapján is lehetne emberek között valami tűrhető együttélés. Jézus azonban nem elégszik meg ezzel, mert ezen az úton legfeljebb csak normális körülmények között lehet fenntartani a békét, de rendkívüli helyzetekben és rohamos időkben ez a próbálkozás hajótörést szenved. Mert leválik az emberről az, amit a nevelés mint mázt ráragasztott, és kibújik alóla az önző óember.

Jézus Krisztus össze akarja gyűjteni az embert Isten szárnya alá. Mert ő világosan látja, azért kerültek az emberek messze egymástól, mert messze kerültek az Atyától, az Istentől. És azért kerültek szembe egymással, mert szembe kerültek az Istennel, a mennyei Atyánkkal. Azért szűnik meg, s bomlóban az egész világban a világ családi jellege, mert a legjobb családi kapcsolat, a mennyei Atya és a földi ember között, meglazult. Ezért, mikor gyűjtögetni akarja az embereket, nem csak egymáshoz akarja gyűjteni őket. Ezért prédikálja szüntelen: térjetek meg! Ezért szólít meg mindenkit: jer, kövess engemet! Ezért beszél hosszú éjszakákon, csendes beszélgetésben arról: szükség néktek újonnan születnetek! Az Istenhez akar összegyűjteni minket.

2. Mit akar az ember?

Most nem kell nektek illusztrációként semmit sem mondanom arról, hogy ebben a világban mennyi Istentől eltaszító erő van. Dolgozik ugyan a világon sok olyan erő is, melyik Isten felé akar vonzani – mindig is dolgozott –, de ma különösképpen dolgozik az a centrifugális erő, amelyik az egyik embert elsodorja a másiktól és az élet központjától, a mennyei Atyától. Jézus Krisztus ez elé a centrifugális erő elé veti oda magát: Emberek, ne el Krisztustól, de oda Krisztushoz!

Hogy Jézus mennyire akarja mindezt, talán semmi sem mutatja jobban, mint az, ami a mai igeszakasz elején van. Azt olvassuk a 31. versben: „*Ugyanazon a napon jövének ő hozzá némelyek a farizeusok közül, mondván neki: Eredj ki és menj innét: mert Heródes meg akar téged ölni.*” Meg akarják őt munkájában akadályozni. Először Heródes üzeni meg: Jobb lesz, ha elhordod megadat innen, mert én majd gondoskodom arról, hogy a kezem elérjen utánad, és elnémítsalak. Jézust azonban nem lehetett megfélemlíteni. Pedig az, aki ezt üzeni, véres kezű uralkodó, ő könnyen rendelkezik afelől, hogy emberek feje hulljon a porba, de Jézust nem lehet megfélemlíteni annak az embernek, aki előtt mindenki térdet, fejet hajt, s alázatos talpnyalással szolgál, s azt üzeni neki: „... *mondjátok meg annak a rókának: íme ördögöket űzők ki és gyógyítok ma és holnap, és harmadnapon elvégeztetem.*” – majd mikor az én időm elvégeztetik – elérkezik, elmegyek. Nem lehet visszariasztani őt.

Mikor a farizeusok is azzal az álarccal jönnek hozzá, mintha Jézus ügyét szolgálnák, mintha Jézust szeretnék megmenteni, és próbálják rábírní, hagyja ott azt a vidéket, menjen máshova dolgozni, nem hagyja magát lebeszélni. Én az én gyűjtőmunkámat itt is el akarom végezni!

És ebben a gyűjtőmunkában benne vannak a farizeusok, írástudók, és benne van Heródes is. Azokat is hívja egymáshoz, és nem egymás ellen és énhozzám. Az más, ha nem akartok. Nem fogom meg fületeket, nem fogok úgy csinálni, mint sokszor az édesapa teszi, mikor gyermekei duzzognak, megfogja fejüket, és összekoccantva őket, azt mondja: Tessék egymást megcsókolni, és nincs több harag! Én ezt nem fogom veletek megcsinálni. Hívlak benneteket, jöjjetek, én örülni fogok annak, ha jöttök, de ha nem jöttök, más juhaim is vannak nékem, elmegyek hozzájuk, és azokat fogom hívni.

De hogy Jézus mennyire akarja gyűjtőmunkáját végezni, mutatja nemcsak az, hogy nem riad vissza a nehézségektől, de az is, hogy nem riad vissza a haláltól sem. Beszél a hallgatóinak arról – talán nem is értik meg, mikor mondja –: „*Hanem nékem ma és holnap és azután úton kell lennem; mert nem lehetséges, hogy a próféta Jeruzsálemben kívül vesszen el.*” Ő vállalja a halált, vállalja a váltságahalált, hogy ami minket elválaszt Istentől, és elválaszt embertől, az

kiküszöbölődjék az életből. Mert értjük meg: minket a bűn választ el Istentől is, és az emberektől is. Nem az érdekeink, egyéniségünk különbözősége, a bűn az, ami elválaszt, és ő ezt a bűnt vitte fel a fára. Azért halt meg a golgotai kereszten, azért vette magára bűneinket, elszenvedve annak minden büntetését, odaállt az Atya és a bűnös ember közé, s azt mondta: Lerontatott a válaszfal, Atyám, ímhol a te gyermeked, aki meghalt, de feltámadott, hazahoztam. Azután lehajolt a bűnös emberhez, s így szólt: Ne félj hazajönni, bűneid el vannak törölve, úgy vár Atyád szerelme, mint a tyúkanyó meleg szárnyai, a messze kint didergő kicsibéit. És elfedezi, törli a bűnt, ami embert embertől elválaszt, a vére által. Megtanított kegyelemből élni, mert minden pillanatban abból élünk és nem másból, abból, hogy Isten hajlandó megbocsátani.

Ó, mennyi mindent bocsát meg nekünk az Atya egy-egy nap is, és ezzel tanít, kényszerít arra: Ti is bocsássatok meg egymásnak! Tudjatok a kegyelem, a bűnbocsánat jegyében együtt élni emberekkel, mert nincs más lehetőség emberek együttélésére.

Még van valami, ami mutatja, mennyire akarja Jézus ezt a gyűjtő munkát: „*Hanem nékem ma és holnap és azután úton kell lennem...*” Jézus Krisztus az országutak poros vándora. Nem ül le valahol árnyas fa tövében, hogy odavárja a hatalmas tömeget, és próbálja az Istent és embert kibékítő nagy munkáját végezni, hanem jár az úton. Mindig úton van. Tegnap még Galileában járt, ma már Pereában, holnap Samária valamelyik falujában kér szállást; a negyedik napon a jeruzsálemi templomban tanít. Mindig úton van, örök aktivitásban van az Úr Jézus Krisztus. Teológiailag úgy szoktuk mondani: benne ég a missziói tűz. Nem tud nyugodni, mindig mennie kell tehozzád és énhozzám, mert mi nem megyünk őhozzá, ő jön hozzánk mindig először s, csak ha belekóstolunk abba, hogy mit jelent a vele való együttlét, azután indulunk meg botorkáló léptekkel feléje újra és újra. Jézus Krisztus ezt akarja, lám, mennyire akarja.

Mit akar az ember? Nagyon nehéz erre felelni. Ha megkérdezték volna Heródest, minden bizonnyal sok mindenfélét mondott volna. Szilárd kormányzatot, fegyelmezett hadsereget, jólétben dúskáló népet, üres börtönöket. Ha a farizeusoktól kérdezték volna meg, ők minden bizonnyal mást mondtak volna: Mi pedig azt akarjuk, legyünk az Isten népe az egész világon. Azt akarjuk, hogy a kiválasztott nép uralkodjék a pogányokon, a gojokon. Csak azt nem mondták meg, Heródes sem, meg a farizeusok sem, bár szemben álltak egymással, de egyben egyetértettek: Jézust ki ebből a világból! Ebben megegyeztek: ez az ember pedig pusztuljon, és ne zavarja köreinket! Hagyjon minket élni a magunk gondolatai szerint, és ne prédikáljon ha rosszat csinálunk, majd megisszuk annak mi a levét, vállaljuk, és az igazságtalanul kiontott vér legyen rajtunk és a mi gyermekeinken!

Hát ezt akarja az ember. Mindig azt, hogy aki legjobban szereti, az pusztuljon el életéből. Aki életét hajlandó érte odaadni és áldozni, az ne szóljon bele életének dolgaiba. Azt akarja, hogy Jézus Krisztus, akinél forróbban senkinek nem dobogott feléje szíve, az tűnjön el.

Nem csak ők voltak az egyedüliek. A meggyógyított gadareus történetéből olvassuk, hogy annak a városnak lakói hogyan mentek ki Jézushoz az ördögös meggyógyítása után, hogyan utasították el őt, menjen más vidékre, másutt is vannak gyógyulásra váró betegek, másutt is vannak nehéz esetek, menjen oda. Minket hagyjon békében! Ez az örök emberi gesztus, mely szembeszáll a Krisztus akaratával, ez mindig azt mondja: Én pedig nem akarom!

Micsoda gögös beszéd ez!

De nézd meg, mi lesz ebből egyszer...

3. Meddig akarhatunk?

Az idő ki van, és rövide van szabva. Az időt itt Jézus Krisztus napokban számlálja: ma, holnap és holnap után... Teljes bizonytalan ez a nap. Nem tudom, 24 órát, vagy más, huzamosabb időszakot fog-e megjelölni, de mi itt mindig a halál bizonytalan bizonyosságában élünk, és lejár az ember kegyelmi ideje. Krisztusé is lejárt. El ne felejtse: az övé is lejár. Nemcsak tenálad következik be, hogy megbánod azt, amit nem akartál, hanem ő nála is bekövetkezik, hogy azt mondja: Bánom, hogy embert teremtettem erre a világra! Jézus Krisztus még mondja: ma és holnap itt leszek, aztán nekem tovább kell mennem! Mert én mindig úton vagyok. Aztán ha én elmegyek, majd kereshettek engem, akkor már késő, mert lejár a kegyelmi idő a ti számotokra is, és akkor jön az ítélet...

Ez a vasárnap a Szentháromság utáni 10. vasárnap, az egyház régi szokása szerint nagyon szomorú eseményre emlékeztet bennünket. Jeruzsálem pusztulására való emlékezésnek napja ez. Nem ebben az időszakban pusztult el Jeruzsálem, de ez az időszak az, melyet az egyház ennek a megemlékezésére tartalékolt. Ezért aztán azok az igék, melyek erre a napra vannak kijelölve, mind erről szólnak, hogy lejár az idő, és azt nem tudod, milyen hamar jár le. Ebben a szakaszban, melyben a Jeruzsálem elleni panasz elhangzott, csak egy emberöltő, egy nemzedék élt, és kerek 40 esztendő elmúltával egyszerre megindultak a római légiók Jeruzsálem felé. Körülvették a várost, nagy éhínség támadt, kiütött a ragály, és temetetlenül hevertek a holttestek az utcákon. Az emberek megőrültek. Volt édesanya, aki gyermekét ölte meg, és éhségét annak húsával enyhítette. Borzalmas dolgok ezeket még elolvasni is, nem végig élni.

Aztán megszólaltak a kürtök, megindultak a légiók ütemes lépésekkel. A város kiéhezett katonasága a kardokat, hosszú lándzsákat sem tudta kezében tartani, a kiéhezett helyőrség megnyitotta a kapukat, s a római légiók bevonultak a városba. Fáklyák lobogtak, jobbra-balra lángra lobbantak a házak, leégett az aranykupolás templom is, és nem maradt benne kő kövön. És ha valaki utána azt mondta volna nekik: Hát ezt akartátok? Ezt? Hogy legyen rom minden, hogy oszladozó hullák bűze fertőzze a levegőt, hogy emberségükből kivetkőzött emberek gyilkolják, falják fel egymást? Ezt akartátok? Akkor bizonyosan azt felelték volna: Nem! Nem, mi nem ezt akartuk! De ez lett a következménye annak, hogy nem akartátok azt, amit a Krisztus akart!

Kemény beszéd ez, de nem lehet el nem mondanom! Elutasítani lehet... ám te lássad! Énrám csak az tartozik, hogy tolmácsoljam neked: Ma még hív az Úr, de hogy mikor jön el ítélni, az az ő titka. De akkor életed romja felett megáll, és keserves könnyek között fogja mondani: Én nem akartam... te akartad... Ám te lássad!

És akkor neked torkodra fog forrni a szó, és nem mered kimondani: Krisztusom! Én nem ezt akartam!

Ámen.

Imádkozzunk: Úr Jézus Krisztus, drága Megváltónk! Hálát adunk neked azért, hogy te utánunk jöttél, mikor mi elszakadtunk az atyai háztól. Nem mehetünk olyan messzire, amilyen messze el ne jöjj utánunk. Köszönjük, Urunk, a te hazahívogató szeretetedet és bűneinket leleplező Szentlelkednek beszédét. Könyörgünk, ne fáradj el mindig úton lenni utánunk, érettünk. Köszönjük, hogy ebben az útban benne volt a golgotai út is, áldunk, hogy meghaltál

azért, hogy nekünk életünk legyen, és vállaltad bűneink következményeit azért, hogy nekünk menetelünk lehessen a megbántott atyai házhoz. Bocsáss meg, Urunk, hogy annyiszor nem akarunk, amit te akartál, pedig tudjuk, hogy ez mennyire fáj neked, hiszen nem panaszkodt volna el az igében, és nem sírtál volna a pusztulásra váró Jeruzsálem felett, ha szíved nem rendült volna meg attól a látomástól, amit te már láttál, de még Jeruzsálem nem látott. Urunk, eléd állunk alázatos lélekkel, megindult szívvel, a következményektől való félelemtől remegve és mondjuk néked: Uram, akarom, amit te akarsz, és nem akarom azt, amit én akarok, mert különben végem lesz! Ó, áldott, szent egység, melyet te, Urunk létrehoztál az Atya és gyermeke, az ember és embertársak között, hadd legyen valóság bennünk és közöttünk is.

Ámen.

Úrvacsorai beszéd:

A mai igében Jézus Krisztus a tyúkanyó és kicsirkéi képét használja, és főképpen egy vonatkozásban alkalmazza magára, mely a tyúkanyó hívogató, gyűjtögető szeretetével kapcsolatos. Világos, ha a képet ilyen vonatkozásban nem egészíti is ki, de mikor önmagára alkalmazza a képet, halálára is gondol. Vannak mondatok a felolvasott igében, melyek világosan mutatják azt, hogy Jézus Krisztus Jeruzsálem elvesztésekor a próféta pusztulására gondol.

Van a kotlósnak ilyen csodálatos mentő szeretete, mellyel nemcsak a veszedelem közellétére figyelmezteti kicsirkéit, hanem az önfeláldozás vonásait hordozza már magán. Mikor hatalmas jégeső kezd kopogni a földön, a tyúkanyó nem menti magát, ott marad tovább is. Lehet, ha sorsára hagyná kicsibéit, védett helyre tudna menekülni, de ő nem akar csibéi nélkül menekülni. Inkább ott marad s betakarja őket szárnyaival, s engedi, hogy a jég őt verje agyon. De kihűlő teste melegével is életben tartja kicsinyeit.

A mi Urunk Jézus Krisztusunknak is valami ilyen a golgotai szeretete. Mert ott ő azokat az ütlegeket vette magára, melyek minket értek volna halálosan, és azt az ítéletet vette magára, mely a mi kárhozatunkat jelentette volna. A kicsibéktől nem lehet zokon venni, hogy mikor újra kisüt a nap, és elvonul a vihar, értetlenül állják körül a kotlóst, édesanyjuk holttestét, s nem tudják megérteni, most miért nem hívogatja őket, most miért nem kapirgál, miért olyan mozdulatlan, de hogy az ember, az ember nem tudja ezt felfogni, hogy az ember ezt megrendülés nélkül közönyös szívvel végig tudja nézni, az valami rettenetes. Pedig így van. És ezért kell nekünk az Úr Jézus Krisztus halálát olyan sokszor hirdetni, az úrvacsoránál. Az első korinthusi levélben Jézus Krisztus megbízásából Pál apostol a 11,26. versben azt mondja: *„Mert valamennyiszer eszitek a kenyeret és isszátok a pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljövend.”* Hadd hirdessem hát nektek is az Úrnak megváltó halálát a legnagyobb szeretettel, a helyettes elégtételt, a bűnök bocsánatát megszerző, csodálatos irgalmát. Mert az, ami vár ránk itt a megterített oltáron, érettünk megtöretett teste, érettünk kiontott drága vére. Ó, jer, testvérem megrendült szívvel, vedd magadhoz:

Így szeretett engem az én Uram, Jézus Krisztusom.

Ámen.